

Bemærkninger til forslaget

Folketinget vedtog den 18. februar 1998 beslutningsforslag nr. B 114, jf. Folketingstidende, folketingsåret 1997-98, 1. samling, Tillæg C, side 361, hvor Folketinget gav sit samtykke til et dansk militært bidrag til en multinational indsats i Mellemøsten. Det danske militære bidrag skulle medvirke til at sikre Iraks efterlevelse af sine forpligtelser i henhold til FN's Sikkerhedsråds resolution 687 af 3. april 1991.

Enhedslisten vendte sig dengang stærkt imod denne vedtagelse med henvisning til, at den af USA planlagte og ledede militære aktion skete uden om FN og Sikkerhedsrådet. Enhedslisten henviste til, at det ikke er op til enkelte medlemmer af Sikkerhedsrådet at iværksætte militære aktioner, uden at disse er godkendt og besluttet i Sikkerhedsrådet. Det er ikke acceptabelt, at enkelte medlemslande påtager sig rollen som fortolker af den måde, hvorpå det internationale samfund skal reagere, hvis et land ikke overholder en beslutning vedtaget i FN's Sikkerhedsråd. Enhedslisten kritiserede ligeledes, at regeringen, med tilslutning fra et stort flertal af Folketingets partier, hermed underminerede FN's autoritet, og at man ændrede den hidtidige danske politik i forhold til FN og Sikkerhedsrådet. Henvisningen til Sikkerhedsråds resolution 687 kan ikke retfærdiggøre en sådan militær aktion. Der har, siden denne resolution blev vedtaget i 1991, været en række uenigheder og konfrontationer med Irak om fortolkningen af resolutionen, ligesom der har været - og er - uenighed blandt Sikkerhedsrådets medlemmer om, hvad der skal ske i forhold til Irak, heri blandt de 5 faste medlemmer af Sikkerhedsrådet. USA kunne heller ikke henvise til en nødrættssituation i henhold til FN's charter. Der var kort sagt ikke det mest nødvendige figenblad, som USA og dets allierede kunne henvise til. Det er Sikkerhedsrådet, som selv fortolker sine egne resolutioner og skønner, hvornår det er relevant og/eller nødvendigt at bruge militær magt for at opnå resultater.

Enhedslisten vil ikke på nogen som helst måde være med til at støtte Saddam Husseins diktatur i Irak. Forslagsstillerne påpegede allerede dengang, at man i stedet for at bombardere Irak og Saddam Hussein med

missiler burde »bombardere« Irak med fødevarerforsyninger, medicin og andet, som den irakiske civilbefolkning bogstaveligt talt har et skrigende behov for efter de årelange økonomiske sanktioner over for Irak. Disse sanktioner rammer ikke Saddam Hussein afgørende. Den irakiske politiske og militære elite lider ikke afsavn. Det er civilbefolkningen, som det går ud over.

Under 1. behandling af B 114 den 17. februar 1998, jf. Folketingets forhandlinger, folketingsåret 1997-98, 1. samling, side 4120f, sagde Keld Albrechtsen i denne sammenhæng bl.a. at: »...Enhedslisten (foreslår), at vi ophæver sanktionerne. Vi skal ikke bombe Irak med amerikanske våben. Vi skal bombe Irak med mad og medicin. Vi skal gøre det umuligt for Saddam Hussein at opretholde et terrorregimente baseret på fattigdom, nød og elendighed, utryghed og hemmeligt politi og aflukkethed over for omverdenen. Vi skal bombardere Irak med gæster, med forretningsfolk, med politiske besøg, med turister, med alle mulige former for kontakter. Vi skal gøre det muligt for befolkningen at have mad, så de kan deltage i politisk aktivitet imod Saddam Hussein. Det er ikke den nemme vej, Enhedslisten foreslår, for der er ingen nem vej.«

Efter forslagsstillerens mening har udviklingen siden folketingsbeslutningen den 18. februar 1998 kun underbygget denne opfattelse. Sanktioner og militære bombardementer vil ikke fjerne Saddam Hussein eller hjælpe den irakiske civilbefolkning. End ikke resultatet af de militære bombardementer før julen 1998 har rystet det irakiske styre, men blot yderligere udstillet det perspektivløse i den USA-ledede strategi over for Saddam Hussein. At de økonomiske sanktioner primært rammer den irakiske befolkning har været dokumenteret i flere år. I Udenrigsministeriets notat af 15. januar 1999 til Europaudvalget, jf. EEU alm. del - bilag 456, folketingsåret 1998-99, står der bl.a., at »Den sundheds- og ernæringsmæssige tilstand i Irak er - trods »Oil for Food«-programmet - kritisk. Særligt små børn er hårdt ramte. En undersøgelse gennemført af UNICEF i samarbejde med det irakiske sundhedsministerium i marts 1998 viste således, at blandt børn